

Prvi put ove godine su dodeljene nagrade strucnog zirija

Svečanom dodelom nagrada u nedelju je završen trodnevni 7. Festival srpskog filma u Cikagu, koji je ove godine održan po sedmi put, a pod sloganom "Ka svetlosti bez međa", u organizaciji mesecnog lista "Ogledalo" i uz pomoć mnogobrojnih sponzora i prijatelja ove važne kulturne manifestacije. Nagrade su ove godine dodeljene prvi put, a ziri u sastavu Jesse Charbonier, osnivač Prvog festivala internacionalnog filma na Floridi, Joshua Chicoine, osnivač i direktor Cikaskog međunarodnog festivala muzike i filma, Stefanija Djokic, politikolog i Mila Filipovic, novinar, za najbolji film proglasili su igrani film "Kralj Petar I", za koji je nagradu dobio i reditelj Petar Ristovski; za najbolju musku ulogu nagradu je dobio Tihomir Stanic za ulogu u "Delirium Tremens", nagradu za najbolju zensku ulogu Natasa Ninkovic za ulogu u filmu "Ajvar", nagrada za sporednu musku ulogu pripala je Milosu Bikovicu za ulogu u filmu "Balkanska medja", koji je, zajedno sa kolegom glumcem i producentom Miodragom Radonjicem, iz Cikaga odneo i nagradu za najbolji ansambl, a specijalna nagrada Zirija festivala pripala je i decaku Ivanu Vujicu, za izuzetno odigranu ulogu najmladjeg kaplara, Momcila Gavrica u filmu "Kralj Petar I".

Festival je nezvanicno otvoren na Red Carpet Gala proslog cetvrtka, u francuskom restoranu "Marchesa", gde su prisutne pozdravili gosti iz Beograda - glumac, Milos Bikovic, glumac i producent Miodrag Radonjic, glumica Danica Ristovski, glumica Teodora Ristovski i reditelj Petar Ristovski, a trodnevno druženje sa publikom nastavilo se u salama bioskopa AMC u Rosemontu. Publika je videla kratki dokumentarni film "Ka svetlosti" i dugometražni dokumentarni film "Teslin narod", i igrane filmove "Balkanska medja", "Kralj Petar I", "Delirium Tremens", "Ajvar" i "Taxi Blues". U Generalnom konzulatu Srbije priredjena je i konferencija za štampu za ovdasnje medije na srpskom jeziku, a Festival je ove godine bio posvećen 20. godisnjici NATO bombardovanja Srbije.

"Najveci izazov i jeste bilo organizovati festival u znak secanja na bombardovanje Srbije, i kao svojevrsno obelezavanje 20. godisnjice tih neslavnih dogadjaja, pa smo ucinili da i selekcijom filmova izrazimo postovanje prema zrtvama i patnjama naseg naroda. Najveca radost i zadovoljstvo bilo je raditi sa ovim divnim ljudima koji su bili gosti festivala, i koji su na najbolji nacin potvrdili svoju vrhunsku profesionalnost, ali i izuzetnu energiju i jednostavnost kojom zrce i za koju sam im beskrajno zahvalna. Svojim prisustvom su dali tezinu i vaznost ovom dogadjaju, pa cemo nastojati da Festival svake naredne godine bude jos bolji, sa kvalitetnim filmovima i vrlo reprezentativan, jer od ove godine najbolji film sa naseg festivala bice prikazan na First Coast International Film Festival na Floridi" - kaze Slavica Petrovic, direktor i osnivač Festivala.

Milos Bikovic, glumac i producent filma "Balkanska medja" u Cikagu je boravio prvi put, uz veliku radost zbog susreta sa ovdasnjom publikom, i posebno zadovoljstvo zbog ucesca na festivalu.

"Ja najpre moram da izazim izuzetno zadovoljstvo sto ste me na Festival pozvali, jer to smatram posebnom cascu, ali i svojom obavezom, narocito zbog toga sto je ove godine festival bio u znaku obelezavanja godisnjice NATO bombardovanja. Cinjenica da je u svetu rasejano mnogo nasih ljudi jeste bolan problem nase nacije, ali sa druge strane, ti nasi ljudi u svetu su nasa ogromna snaga, energija, posebno u pokusaju da ne izgube identitet. Ovaj festival je jedna od brana da se sacuva nas identitet, nas jezik i kultura, i posebno veza sa maticom. To sto vi radite je pravi podvig, zato je za mene vazno sto sam ovde. Nisam se dvoumio ni jednog trenutka da dodjem u Cikago, jer kulutra ima zadatak, misiju i odgovornost da nasi istorijski momenti ne smeju da nestanu, ni u Srbiji ni u rasejanju.

Film "Balkanska medja" je za mene takodje deo moje odgovornosti i moje misije da o bombardovanju govorimo i u filmu, jer da ja nisam prihvatio ponudu ruske produkcije da glumim u ovom filmu, 20. godisnjica bombardovanja bi prosla skoro neopazeno. Prihvatio sam ulogu, ali moram da budem iskren, kada sam ponudu prihvatio bilo je to sa moje strane donekle nesmotreno, jer ja nisam znao kakvi su ljudi sa kojima cu raditi, iz kog ugla ce oni prikazati dogadjaje i kako ce oslikati istinu i koju istinu. Moglo se desiti da naprave i film koji bi bio uvreda za taj istorijski trenutak i nase zrtve. Mnogo sam neprospavanih noci proveo, analizirajuci svaku recenicu i rec, razmisljao da li je doslovno prevedeno, kako ce srpska publika razumeti, kako ce razumeti ruska publika. Prosao sam kroz veliki stres, ali mislim da je film dostojan jednog takvog dogadjaja. Reakcije publike su iskrene, ljudi su i temom i filmom dirnuti, i mislim da je film ispunio svoju misiju.

Gosti festivala

Moglo bi se, naravno, raditi i na ovom kontinentu. Ja mislim da je lik Nikole Tesle u našem filmu neobrađeno, ja već godinu dana radim na pripremama za igrani projekat o Nikoli Tesli, koji je dao neizmerni doprinos svetskoj bastini. Mi moramo naći pravi kontekst i pravi pristup njegovom liku i delu, jer je on tako kompleksna tema. Moramo naći ključ kojim ćemo tumaciti Teslu. Nas zanima kako se Tesla, recimo, zaljubio, a tvrdio je da odnosi sa ženama mogu da mu poremete odnos sa kosmosom. Možda da udjemo u drame iz njegovog licnog života, možda je to ključ, jer suslike iz njegove laboratorije već vidjene. Mi imamo bogatu kulturu i nasleđe, ali na žalost nemamo mogućnosti da to izrazimo kroz kinematografiju. Zato mislim da bi koprodukcije bile dobro rešenje. Mi možemo da pravimo i prelazak preko Albanije, i Kosovski boj, i Zaboravljenih 500 i mnoge druge. Tema ima pregršt, važno je naći dobrog partnera ovde, siguran sam da bi bilo mogućnosti da se i ovde nešto kvalitetno i dobro radi.”

Miodrag Radonjić, glumac i producent, također je zadovoljan boravkom na Festivalu u Čikagu i susretima sa sunarodnicima.

“Čudan je to, neki novi osećaj koji sam imao boraveći u Čikagu. Od prvog momenta sam osetio kao da ima nešto slično sa Beogradom, tako da me taj osećaj ne napušta. Niko, naravno, ne ostaje ravnodušan pred Amerikom, koja fascinira svojom veličinom, mada ne verujem da bi takav život odgovarao mom senzibilitetu. Ovde je sve kao na nekoj traci, kao što su automobili na auto putevima, tako su im i životi na traci, uvek se zna kada će neko stići na red za nešto. U svakom slučaju, radost jevelika zbog dolaska, naročito na ovu važnu smotru filma. Istina je, u Srbiji se danas prave dobri filmovi, dobre serije, produkcija je mnogo bolja, ja se njome bavim tek 3 godine, ali vidim da danas ima više mogućnosti. Otvaraju se platforme koje već dugo postoje u svetu, i to pruža mogućnost da publika vidi dobre sadržaje, za koje želi da plati, jer želi da ih gleda. Imamo filmove koji su gledani, desi se dobar film koji privuče publiku u bioskope, kao što je bio film “Montevideo”, pa onda “Juzni vetar”, “Taxi Blues” i evo sada i “Balkanska medja”. Sve su to filmovi koji su vratili publiku u bioskope. Jedan segment produkcije jeste novac, ali to je u isto vreme i organizacija celog projekta, od ideje, preko lokacija, do realizacije projekta. Čime ćemo da se bavimo – to je pitanje kojim počinje produkcija filma, serije, predstave. Produkcija počinje i pre posla, izborom teme, ja uživam u tome da biram lokacije za snimanje, jer je to također deo mog kreativnog procesa.

Divan je bio susret sa cikaskom publikom, jer znam da ljudi u rasejanju mnogo emotivnije doživljavaju i filmove, i humor sa nasih prostora. Bilo je mnogo emocija posle projekcije filma, bez obzira na ugao posmatranja iz koga naši ljudi u Americi vide i sećaju se tih događaja. Bilo je zanimljivo pitanje mlade devojke, koja nema priliku da o ovim događajima nešto više sazna u školi, pa je film dobra platforma i da se mladija publika upozna sa događajima iz naše novije istorije.

Mi smo upravo završili seriju “Juzni vetar” za RTS, završili smo i film “Hotel Beograd”, koji će siguran sam biti veoma gledan. Odatle idemo u Istanbul, pa onda u Moskvu pa ponovo u Beograd, na snimanje novog filma.

Petar Ristovski, reditelj, dobio je nagradu za najbolju režiju filma “Kralj Petar I”, svoj debitantski igrani film.

“Izuzetna mi je cast što ste omogućili učešće našeg filma na Festivalu i što ste ugostili moju porodicu, koja je deo filmske ekipe. Izuzetno nam je prijatno, tako smo srdačno dočekani, a osim toga u Čikagu je snimljeno mnogo velikih i dobrih filmova, pa mi se čini kao da sam već bio ovde. Jer ja jesam rastao uz domaću kinematografiju, ali sam jednim okom uvek bio i uz stari i uz novi Holivud.

Ne moram da objasnjavam kolika je važnost ovog Festivala, i naročito kroz filmove sa ovakvom rodoljubivom, patriotskom tematikom, koji naše sunarodnike mogu ucvrstiti u vezi sa maticom, jer svakom čoveku je potrebno da zna gde pripada. Ovakvi istorijski filmovi su praktično večni kulturološki spomenici, pomazu nam da se prisjetimo ko su naši preci koji su se borili za slobodu. To sam ja imao na umu i tokom rada na ovom filmu, te price o našim precima koji su nam omogućili da se danas borimo na nekim drugim poljima. Ime Petar znači kamen, stena, pa to je neka sustina lika Kralja Petra, koju sam želeo da prikazem. Rad sa roditeljima nije bio problematičan, profesionalno smo razumeli da ne treba mesati porodične odnose, iako je nemoguće potpuno ih eliminirati. Naravno, bilo

Na festivalu je prikazano 7 filmova

je veliko zadovoljstvo raditi sa roditeljima, jer malo ko to iskustvo na filmu ima, jer su i oni mene napajali iskustvom. Ovo je moj debitantski film, u njemu obradjujemo temu o kojoj mnogi imaju svoju viziju i svoju verziju, a trebalo je napraviti dobar film sa dobrim dramskim i emotivnim nabojem, a u isto vreme zadovoljiti ocekivanja javnosti i publike. Ovo je bio najveći filmski projekat u Srbiji u poslednjih 10 godina, i po kompleksnosti i po produkciji, pa sam se i ja strmoglavio u to snimanje. Film je valjalo završiti 2018. godine, na 100 godišnjicu završetka i svetskog rata, pa smo ga snimali unazad, s kraja ka pocetku.

Nominacija za Oskara je takodje vazna, i za mene, i za produkciju, velika je cast predstavljati Srbiju ovim filmom u Americi, mozda ce otvoriti i neka vrata za nove projekte.

Trenutno pripremam film koji bi trebalo da se radi na prolece, radi se o industrijskoj revoluciji u Leskovcu izmedju dva rata, bice to preduzetnicka melodrama sa elementima komedije, u kome objasnjavamo kako je taj grad dobio nadimak "Srpski Manchester", uz mnogo posleratnog optimizma i po atmosferi sasvim drugaciji film.

Danica Ristovski, glumica koja igra ulogu Makrene, takodje ne moze da potpuno eliminiše ulogu "porodice manufakture Ristovski" tokom rada na ovom filmu.

"Nemoguće je to eliminisati, jer sam bila svedok dugog i napornog rada od ideje do realizacije, trajalo je to vise godina i mnogo toga uzelo od nas. Kroz ceo proces smo prošli bolno, ali opet sa velikom radoscu sto smo imali mogucnost da se bavimo ovakvom uzvisenom, antickom temom, koja je malo obradivana u nasoj kinematografiji. Preplitali smo veliku, iskrenu i autenticnu pricu sa fikcijom koja je mogla biti pribeziste, a zahtevala je veliku iskrenost. Ovaj film i rediteljski i glumacki je morao da iz svih nas izvuce sve najbolje i najsikrenije. Ja sam se tako ozbiljno pripremala za ulogu Makrene, koja je autenticna paradigma svih majki koje su u ratovima izgubile svoje najmilije. Sta je njoj preostalo, nego da ceka i da se nada, da plete carape sa ljubavlju, cekajuci svog sina. Kroz simboliku i metaforu vunene carape iz romana "Carape Kralja Petra" Milovana Vitezovica, koji je bio primarna baza za ovu nasu pricu, prerastaju u ljubav kralja Petra za svoju naciju, jer je on trazio da mu se te carape obuju na samrti. Film je probudio veliku ljubav prema nasoj naciji, probudio je radoznalost publike za istorijske dogadjaje, o kojima se ne zna mnogo, jer je ovo film o Kralju Petru, slobodoumnoj licnosti, vladaru kojim se nismo mnogo bavili kroz istoriju. Pokusali smo da ga ovim filmom osvetlimo sa svih strana, i kao vladara, vojskovođe, oca, filozofa, kao covеka koji se predao svojoj naciji i svom narodu.

Ja sam se u radu na ovoj ulozi potpuno prepustila Petrovom rediteljskom resenju, bezrezervno sam mu verovala, ali sam se zaista temeljno pripremila za ulogu. Ja sam prvog dana snimanja potpuno znala ceo tekst uloge. Ostalo je puno materijala kojom je Makrena na jedan kompleksniji nacin prikazana u seriji, pa sam ja bila na neki nacin sokirana time sta sve nije uslo u film. Ali, za mene je takodje najvaznije da film bude dobar. Ponosna sam naravno sto smo i Lazar i ja deo umetnicke biografije reditelja Petra Ristovskog. Posebno sam zadovoljna zbog dolaska u Cikago i ucesca na ovom festivalu, a narocito izuzetnim prijemom organizatora i publike, osecam se kao kod svoje kuce. Price koje pricamo imaju u sebi epsku snagu kojom cuvamo identitet i pojedinca i nacije, zato i mislim da je ovaj film u tom smislu pravi misionarski film."

O dokumentarnom filmu "Teslin narod", koji je takodje kandidat za Oskara, govorio je jedan od scenarista, Milos Rastovic iz Srpskog Nacionalnog Saveza iz Pitsburga.

"Scenario filma se zasniva na mom visegodisnjem istrazivanju o Srbima u Americi, kojim sam nastojao da napravim kvalitetnu selekciju znacajnih Srba doseljenika u Americi, od prvih doseljenika do danasnjih dana. Glavna ideja vodilja je da svi mi koji ovde zivimo i radimo jesmo na Teslinom putu i da dok god smo na tom putu nece biti problema ni za nas ni za nasu naciju."

Ovogodisnji festival srpskog filma u Cikagu dokaz je da kvalitetan program, ucesce odabranih gostiju, vredni volonteri, zainteresovanost publike i podrška donatora jesu garancija dobrog festivalskog programa, koji bi mogao biti jos kvalitetniji uz pomoc i podršku drzave Srbije.